

РЕШЕНИЕ

№ 1898

гр. София, 16.03.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 31.01.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **12782** по описа за **2019** година докладвано от съдия Миглена Недева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН), във вр. с чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба на ТД на НАП - С., срещу Решение №219577 от 18.09.2019 г. по НАХД № 11319/2018 г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 11 състав, с което е отменено Наказателно постановление (НП) № 344449-F371332 /29.06.2018 г., издадено от Заместник-директор на ТД на НАП - С., с което на [фирма], на основание чл. 5, ал. 1 от Закона за ограничаване на плащанията в брой /ЗОПБ/ е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 5000 (пет хиляди) лева за нарушение на чл. 3, ал. 1, т. 1 от ЗОПБ.

В касационната жалба са изложени съображения за неправилност на въззивното решение поради нарушение на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения – касационни основания по чл. 348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК, поради което се иска неговата отмяна. Касаторът поддържа, че не е нарушена нормата на чл.34 ЗАНН. Сочи, че ЗОПБ е данъчен закон, поради което давността за започване на производството по чл. 34 от ЗАНН е две години от извършване на нарушението. Излага съображения, че деянието не представлява „маловажен случай“ и не е налице предпоставка за прилагане института на чл. 28 от

ЗАНН. ИСКА се отмяна на въззивното решение и потвърждаване на процесното наказателно постановление. В открито съдебно заседание касаторът се представлява от юрисконсулт С., която поддържа подадената жалба.

Ответникът, [фирма], представляван от адв. В., изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Подробни аргументи излага в представения по делото писмен отговор.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА, взема становище за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С. град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218 АПК, намира следното от фактическа страна:

Касационната жалба е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване.

Разгледана по същество, същата се явява НЕОСНОВАТЕЛНА.

От фактическа страна е установено, че на 17.01.2017 г., в [населено място], [улица] извършено плащане в брой в размер на 10 000 /десет хиляди/ лева, за което има издадена разписка. Сумата е изплатена от [фирма] и е получена от [фирма] на основание договор за паричен заем от 17.01.2017г.

С Резолюция № П-22221417133801-ОРП-001 / 08.08.2017г. е възложена извършването на проверка на длъжност „инспектор по приходите“ в ТД на НАП С. с изнесено работно място-И.. На 20.09.2017г., 27.10.2017г. и на 02.11.2017г. на електронната поща на инспектор по приходите“ в ТД на НАП С.- М., постъпили документи относно плащане на сумата от 10 000 лв. на 17.01.2017г. След като се запознала с представените ѝ от А. М. /управител на дружеството/ 20 броя договори за паричен заем, един от които процесният от 17.01.2017г. /ведно с разписка/ е установено, че дружеството е нарушило чл.3 от ЗОПБ.

На 31.01.2018г. в присъствието на двама свидетели е съставен Акт за установяване на административно нарушение №F371332 за нарушение на чл. 3, ал.1, т.1 от ЗОПБ. Актът е получен от представител на дружеството на 13.04.2018г. На същата дата от управителя на дружеството е получена покана № П-22221417133801-999-004 от 11.04.2018г.

Въз основа на АУАН и при същата фактическа обстановка е издадено и обжалваното Наказателно постановление № 344449-F371332/29.06.2018г., с което на основание чл. 53, ал. 1, във вр. с чл. 27 и чл. 3, ал. 2 от ЗАНН и чл. 5, ал. 1 от ЗОПБ е наложена на [фирма] за нарушение на чл. 3, ал. 1, т.1 от ЗОПБ, имуществена санкция в размер на 5 000 (пет хиляди) лева.Фактическата обстановка СРС установил, въз основа на събраните в хода на съдебното производство писмени и гласни доказателства. Съдът намира обжалваното решение за валидно и допустимо.

Възприетите фактически обстоятелства напълно кореспондират със събраните по делото доказателства, а и те не са били спорни между страните.

За да постанови същото, първоинстанционният съд е приел, че при съставянето на Акта за установяване на административно нарушение (АУАН) е допуснато съществено процесуално нарушение на чл. 34, ал. 1 от ЗАНН, изразяващо се в съставянето му след изтичането на преклузивния едногодишен срок от извършване на нарушението.

Тези изводи се споделят от касационната инстанция.

Настоящият съдебен състав счита, че районният съд е направил правилна преценка относно това, че административнонаказващият орган не е спазил преklusивния срок по чл. 34, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН. Съгласно разпоредбата на чл. 34, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на нарушение в продължение на една година от извършване на нарушението. В цитираната разпоредба от ЗАНН са изчерпателно изброени законите, нарушението на които обуславя по-дългия срок.

Видно от оспореното НП, същото е издадено на основание чл. 5, ал. 1 от ЗОПБ, за нарушение на чл. 3, ал. 1, т. 1 от същия закон. В чл. 34, ал. 2 от ЗАНН не е визиран изрично ЗОПБ, поради което, както правилно е приел СРС, приложим е текстът на ал. 1. В настоящия случай, между страните няма спор относно това, че на 17.01.2017 г., на представител на [фирма] е била предадена парична сума в размер на 10 000 лева, за което е сключен договор за паричен заем от същата дата, без да е спазено нормативното изискване плащането да се извърши чрез банков превод или внасяне на сумата по платежна сметка. В процесния случай, срокът по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН следва да се определи съобразно момента на узнаване на фактите по извършеното предоставяне на сумата по паричен заем в брой, т.е. същият започва да тече от датата на изпращане на информация по електронната поща на актосъставителя – 02.11.2017 г., а именно: договори, сключени между [фирма] и [фирма], измежду които е бил и договор за паричен заем, ведно с разписка от 17.01.2017г., изпратени на органите на приходната администрация. Това обстоятелство е потвърдено от актосъставителя при разпит в съдебно заседание. Нарушителят е станал известен на наказващият орган в момента на получаването на имейл, а именно е бил служебно известен на органите на данъчната администрация, поради което следва да се приеме, че тримесечният срок, съгласно чл. 34, ал. 1 от ЗАНН, започва да тече от тази дата – 02.11.2017 г. От този момент административнонаказващият орган е имал възможност служебно да направи обоснован извод, дали е извършено административно нарушение или не. Тримесечният срок за съставяне на АУАН е изтекъл на 02.02.2018 г. Видно от доказателствата по делото, АУАН е съставен на 31.01.2018 г., т.е. преди изтичане на тримесечния срок.

Касационната инстанция споделя изцяло доводите на СРС относно допуснато съществено процесуално нарушение в административнонаказателното производство, изразяващо се в неспазване на определения в чл. 34, ал. 1 от ЗАНН срок за образуване на административнонаказателно производство. Видно от събраните по делото доказателства, нарушението е извършено на 17.01.2017 г. Съгласно чл. 34, ал. 1 от ЗАНН, АУАН следва да бъде съставен в едногодишен срок от извършването на нарушението. В случая, АУАН е съставен на 31.01.2018г., след изтичане на законоустановения срок.

Това прави административнонаказателното производство недопустимо. Сроковете по чл. 34 от ЗАНН са от категорията на процесуалните давностни срокове, с изтичането на които се погасява правото на административнонаказващият орган да образува административно-наказателно производство. В този смисъл е трайната съдебна практика на АССГ /Решение № 4084 по адм.дело № 1996/2019г. на XVIII касационен състав, Решение № 6055 по адм.дело № 801/2019г. на XVIII касационен състав, Решение № 1872 по адм.дело № 11655/2018г. на XXII касационен състав, Решение № 7139 по адм.дело № 10610/2019г. на I касационен състав, /

Неоснователно е наведено в касационната жалба възражение, че ЗОПБ е

данъчен закон, поради което следва да бъде приложена предвидената в чл. 34, ал. 1 двегодишна давност за нарушения на данъчните закони. За да се приеме, че един закон е данъчен, той следва да урежда публичноправни отношения, касаещи постъпването и разпределението на парични средства в държавния бюджет. Данъчните закони уреждат отношенията, възникващи при и по повод осъществяване на държавното управление и гарантират субективно право на държавата да получи определена сума пари (данъци). Те определят кръга на задължените лица, размерът на плащанията, които следва да бъдат направени от тях към държавния бюджет, както и реда за извършване на плащанията и осъществяване на контрол. Според чл. 1 от ЗОПБ, законът урежда ограниченията на плащанията в брой на територията на страната. Тези плащания обаче не представляват данъци. Според правната теория, данъкът е част от дохода на гражданите и юридическите лица, която безвъзмездно се предоставя на държавата. Данъците са законоустановени, невъзвръщаеми, едностранно определени и еднакви за всички задължени субекти. Те са непрехвърлими, като тяхното събиране е гарантирано от държавната принуда. Регламентираните в ЗОПБ плащания не касаят само публичноправни задължения към държавата, но и правоотношения между равнопоставени субекти. Размерът на тези плащания не е точно фиксиран. Определена е само сума от 10 000 лв., в рамките на която могат да се извършват плащания в брой в различен размер. Размерът на плащанията може и да не бъде едностранно определен, а да бъде определен от субектите-страни по правоотношението, което може да бъде и от частноправен характер.

С оглед изложеното, настоящата касационна инстанция намира, че въззивният съд е постановил законосъобразно решение, което следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения, Административен Съд С. – град, XX-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №219577 от 18.09.2019 г. по НАХД № 11319/2018 г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 11 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.